

Венчах ги в оня страшен ден, когато
венчалният им ден последен стана
за клетия Тибалт, чиято смърт
безвременна от тоя град прогони
Ромео, младият съпруг. По него,
не по Тибалт, тъжеше Жулиета.
От нея, за да спрете всички тия
неспирни пристъпи на скръб, решихте
за графа силом да я задомите.

И тя дойде и ме намери. С поглед
блуждаещ средство търсеше, с което
на тоя втори бран да се попречи -
или да се убие тя сама
в килията ми. Дадох питие,
което бях приготвил - питие,
което упоява и дарява

на спящата привидна смърт. Тогава
писмо написах на Ромео, сам
да дойде в тая страшна нощ да вземе
от гроба Жулиета, щом настъпи
уреченият за пробуда час.

Но тоя, който бях изпратил аз,
брат Джон случайно бил е задържан
и ~~в~~ера вечер върна ми писмото.

И тъй в часа, когато щеше тя
да се събуди, сам дойдох тук аз -